

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Y.M.S., narozený ..., státní příslušnost Stát Eritrea, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),
zastoupený: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29.10.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2019 č.j. OAM-450/LE-BA02-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 26819, vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 29.10.2019 předanou k poštovní přepravě dne 1.11.2019 a soudu doručenou dne 4.11.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2019 č.j. OAM-450/LE-BA02-BA04-PS-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 2.2.2020. Součástí žaloby učinil žalobce i

žádost o ustanovení zástupce, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 5.11.2019 č.j. 17A 212/2019-18, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem shora uvedeného advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu.

2. **V žalobě** k výzvě soudu doplněné dne 27.11.2019 žalobce namítal, že rozhodnutí bylo žalobci doručeno po konci pětidenní lhůty stanovené v § 46a odst. 4 zákona o azylu, když požádal o mezinárodní ochranu dne 15.10.2019, napadené rozhodnutí bylo vydáno následujícího dne, ovšem, jak je zřejmé i z vyznačení doložky právní moci, žalobci bylo doručeno až dne 21.10.2019. Tato skutečnost způsobuje zřejmou nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 15.6.2017 č.j. 5 Azs 107/2017-28, ve kterém se uvádí, že „*pokud cizinec, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany, je povinností správního orgánu rozhodnout o jeho ponechání v zařízení pro zajištění cizinců v co možná nejkratší lhůtě-maximálně ve lhůtě 5 dnů stanovené v § 46a odst. 4 zákona o azylu, v níž je třeba rozhodnutí nejen formálně vydat, ale také je cizinci předat (doručit). Rozhodnutí o zajištění tedy nepostačí ve lhůtě dle § 46a odst. 4 zákona o azylu pouze vydat, nýbrž musí být v dané lhůtě i doručeno žadateli o mezinárodní ochranu tak, aby nabylo právní moci. Pětidenní lhůta je lhůtou prekluzivní, resp. propadnou, s jejímž uplynutím je spojen konkrétní právní důsledek, a to že rozhodnutí nelze vydat. Závěr krajského soudu o nutnosti aplikace § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu je nesprávný; uvedené ustanovení se pro stanovení posledního dne lhůty dle § 46a odst. 4 zákona o azylu pro vydání rozhodnutí o zajištění nepoužije. Obdobnou otázkou se zabýval zdejší soud v rozhodnutí ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 86/2009-47, kde konstatoval: Účelem § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004 je poskytnutí ochrany účastníkům řízení při provádění jejich procesních úkonů či jiné procesní aktivitě. Pravidlo počítání času tam stanovené se proto neužije pro určení dne doručení písemnosti při doručování veřejnou vyhláškou, neboť na běh této lhůty není vázáno provedení určitého úkonu (§ 25 odst. 2 věta třetí správního řádu z roku 2004). Důsledkem aplikace § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu na určení posledního dne zákonné pětidenní lhůty by bylo její nepřipustné prodloužení. Argumentace žalovaného, který doručování rozhodnutí první pracovní den po neděli vysvětloval nutností zajistit pro účely doručení tlumočnicka, pokládá zdejší soud, na rozdíl od soudu krajského, za zcela irelevantní. Je třeba si uvědomit, že cizinec, který je omezen na osobní svobodě, je plně v rukou žalovaného, což ovšem znamená i to, že je žalovanému nepřetržitě k dispozici, proto žalovaný musí být schopen rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vydat a doručit cizinci v zákonné lhůtě. Pokud tak neučiní, vzniká zde nepřijatelná nejistota o tom, zda je cizinec omezován na osobní svobodě oprávněně. Nejvyšší správní soud podotýká, že zajištění, ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle zákon o azylu, představuje mimořádný institut, neboť znamená omezení, nebo (v závislosti pokračování na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) dokonce zbavení jeho osobní svobody. Jedná se o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod (a v obecné rovině i čl. 7 odst. 1 Listiny), proto takový zásah může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale především ústavním pořádkem [blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.]. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že v projednávané věci došlo k nepřipustnému překročení lhůty stanovené § 46a odst. 4 zákona o azylu, neboť stěžovateli bylo napadené rozhodnutí doručeno až dne 6. 2. 2017, tedy šestý den po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelem; žalovaný tímto postupem porušil zákon o azylu.“ Zcela totožného porušení zákona – jež bylo traktováno –*

ve výše uvedeném rozsudku se dopustil žalovaný i v případě žalobce, tudíž napadené rozhodnutí, nemůže jako nezákonné obstát. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval náhradu nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18.10.2019 č.j. 75 A 26/2019-22.)*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16.10.2019 č.j. OAM-450/LE-BA02-BA04-PS-2019** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 2.2.2020. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 15.10.2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, když předtím byl rozhodnutím Policie ČR ze dne 10.10.2019 č.j. KRPÚ-166758-54/ČJ-2019-040022 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 19.9.2019 byla kontrolována totožnost žalobce hlídkou OPKPE Ústí nad Labem na dálnici D8 ve směru na Německo, kdy cestoval mezinárodním linkovým autobusem Flixbus, jedoucím z Maďarska přes Slovensko do Německa. Vzhledem k tomu, že nepředložil žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu, byl žalobce zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění, neboť na území České republiky (dále jen **ČR**) pobýval nejméně ode dne 19.9.2019 neoprávněně. Dne 10.10.2019 byl s žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, v němž žalobce mimo jiné sdělil, že při prvním zajištění Policí ČR záměrně uvedl datum narození 12.3.2002, protože mu převaděč poradil, že jako s mladistvým s ním bude zacházeno lépe. Popsal, že Eritreu se poprvé pokusil opustit v červnu 2016, ale na hranicích byl chycen, uvězněn a následně odveden do armády. Až poté se mu ji podařilo definitivně opustit. V Etiopii byl vzat do uprchlického tábora, kde strávil 8 měsíců. Posléze za pomoci převaděčů postupně cestoval do Súdánu, Turecka a na území Evropské unie (dále jen **EU**), prvotně vstoupil do Řecka. Odtud pokračoval za pomoci převaděčů, někdy pěšky, někdy dopravními prostředky, až se dostali na autobusové nádraží, odkud na pokyn cestovali do Německa, které je jeho cílovou zemí, protože mu to převaděči poradili. Na území ČR ani EU nikoho nemá, dle jeho slov ani nevěděl, že ČR existuje. Jeho rodiče a sourozenci žijí v Eritreji, on sám je svobodný a bezdětný. V případě návratu do Eritrey se obává uvěznění, protože překročení hranic je nezákonné a je za to postih. Navíc je dle jeho slov z Etnika Djeberti, což je menšina proti vládě. On sám proti vládě nikdy neprotestoval, ale jeho bratr ano. Djeberti jsou ale podle něj obecně v nemilosti a on by byl kvůli bratrovi také perzekuován. Ve vztahu k Eritreji dále uvedl, že je to sice jeho země, ale nemůže tam svobodně žít. Prohlásil, že o azyl v EU nikde nežádal a že chce požádat zde v ČR. Prohlásil také, že je zdrav.
- Žalobce tedy svým jednáním porušil právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR i dalších států schengenského prostoru, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území schengenského prostoru zcela ignoroval a záměrně klamal policejní orgán, když uváděl nepravdivé údaje o svém věku. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 10.10.2019 zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat.

Žalovaný posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně uvedl, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, v důsledku čehož byl rovněž umístěn do ZZC. Na území ČR přicestoval směrem z Řecka, tedy cestoval minimálně přes další dva státy EU. O mezinárodní ochranu tedy nesporně požádat mohl, a to na území jiného členského státu EU, přes který do ČR cestoval. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co byl zadržen Policií ČR, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do ZZC. Žalobce tedy možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany evidentně měl, žádost však podal teprve tehdy, kdy se stal výkon jeho vyhoštění díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Z toho je zřejmé, že ač měl možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zajištění Policií ČR a jeho jednání je tedy naprosto účelové; navíc v případě, kdy sám uvedl, že chtěl cestovat do Německa. Sám žalobce přiznal, že zcela vědomě uvedl nepravdivé údaje o jeho věku, když uvedl datum narození 12.3.2002, aby byl považován za mladistvého. S ohledem na uvedené měl správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z postupu žalobce je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle §47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádostí o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu a s ohledem na shora uvedené je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do 2.2.2020.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 3.12.2019** uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaného porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalobce namítal porušení ust. § 46a odst. 4 zák. o azylu, ale jak je známo, žalovaný vydal dne 16.10.2019 rozhodnutí o zajištění žalobce dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 21.10.2019 a téhož dne nabylo právní moci. Tento den připadl na neděli. Z toho důvodu žalovaný odkázal na ust. § 40 odst. c) zákona č. 500/2004, správní řád, které uvádí: *„Případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den, to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin.“* Žalovaný doručil žalobci rozhodnutí následující pracovní den, který následoval po víkendu a je zřejmé, že žalovaný řízení nikterak neprotahoval. Z podané žaloby je patrné, že se žalobce snaží pouze o protahování řízení o jeho zajištění a námítky, týkající se zjištěného stavu věci, nikterak nerozporuje. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí s tím, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námítky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán jako nedůvodné a závěrem navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

5. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.10.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 3.12.2019 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21.10.2019.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Dle **§ 46a odst. 4 věty první zákona o azylu** „*Jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odst. 1 do pěti dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany*.“
10. Žalobní námitka žalobce, že vztahovala k tomu, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno po konci pětidenní lhůty stanovené v **§ 46a odst. 4 zákona o azylu**.
11. Shora uvedená námitka nečiní napadené rozhodnutí nezákonným jen proto, že bylo žalobci doručeno den poté, co uplynula pětidenní lhůta pro vydání rozhodnutí o zajištění. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 15.10.2019, žalovaný o zajištění žalobce rozhodl bezodkladně dne 16.10.2019, dle vyjádření žalovaného a vyznačené právní moci na napadeném rozhodnutí bylo rozhodnutí žalobci doručeno v pondělí 21.10.2019 a téhož dne nabylo právní moci. Předně soud uvádí, že z platné právní úpravy nevyplývá, že by marným uplynutím lhůty podle **§ 46a odst. 4 zákona o azylu** pozbývalo platnosti dosavadní rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce by tak nebyl omezen na osobní svobodě bez zákonného podkladu. Výše citovaný rozsudek NSS ze dne 15.6.2017 č.j. 5 Azs 107/2017-28 pak vychází z povinnosti správního orgánu rozhodnutí doručit ve lhůtě pěti dnů, k takovému závěru ho ovšem nezavazuje žádné ustanovení, které

by odpovídající povinnost skutečně a jednoznačně stanovilo. V daném případě se pouze jedná o výklad ustanovení § 46a odst. 4 zákona o azylu, které stanoví, že správní orgán je povinen rozhodnout do 5 dnů. Shora uvedený rozsudek NSS je založen na úvaze, že dle § 46a odst. 4 zákona o azylu nepostačí rozhodnutí o zajištění ve lhůtě 5 dnů pouze vydat, nýbrž musí být v dané lhůtě i doručeno žadateli o mezinárodní ochranu tak, aby nabylo právní moci. Současně NSS ještě odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 30.1.2015 č.j. 4 Azs 228/2014-34, který svoji argumentaci zakládá na tom, že v opačném případě výkladu by rozhodnutí o zajištění mohla být žalovaným účelově antidatována, čímž by bylo znemožněno zjistit skutečný den rozhodnutí. Stakovou argumentací se zdejší soud neztotožňuje, jelikož shora uvedenou úvahu soud nepovažuje za zcela dostatečnou. V případě, že může-li být procesním předpisem stanovena lhůta, mohou jím být stanoveny i okolnosti podstatné pro její počítání, zejména okolnosti určující její počátek, průběh a konec. Tím nedochází k žádnému „faktickému“ prodlužování či zkracování lhůty výkladem, ale pouze jen k jejímu stanovení zákonem. Pakliže by zákon poskytoval oporu pro závěr, že určující je samotné rozhodnutí ve lhůtě, nejde o závěr o nic méně ústavně akceptovatelný, než závěr prosazovaný v rozsudku č.j. 4 Azs 228/2014-34. Podstatné je, že správní řád jako obecný procesní předpis uplatnitelný i ve věci žalobce jednoznačně rozlišuje „vydání rozhodnutí“ a „doručení rozhodnutí“ (srov. § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 správního řádu). Krajský soud proto vychází z toho, že lhůta podle § 46a odst. 4 zákona o azylu je zachována, pokud je rozhodnutí v pěti dnech vydáno. Spekulace o možném opatření dřívějším datem, tedy tzv. antedatací, v zásadě nejsou na místě, protože bez jakéhokoli důvodného argumentu vychází z nedůvěry ve správní orgán, aniž by k tomu měl NSS pádný a konkrétní důvod. Předmětný názor NSS by tak mohl být aplikován na jakoukoli lhůtu a automaticky by to vyvolávalo nedůvěru ve správní orgány, což nepochybně nebylo ani záměrem NSS. Zdejší soud tedy neshledal námitku žalobce důvodnou, jelikož nedošlo žalovaným k porušení § 46a odst. 4 věty první zákona o azylu, neboť rozhodnutí o zajištění žalobce bylo vydáno v zákonné lhůtě, přičemž v uvedeném paragrafu není stanovena lhůta doručení předmětného rozhodnutí. Pokud by takový záměr zákonodárce měl, nepochybně by byl obsažen v uvedeném paragrafu příslušného zákona, tj. zákona o azylu.

12. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
14. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 27.11.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1.428,-Kč.

Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 26819 (*výrok III. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 19. prosince 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně